

လုံးချင်းထွက်သစ်

ရှင်ဖြူတို့နိုး

မုန်းစကားဆိုသော်လည်း

(၁)

တိုင်ကပ်နာရီမှ တချပ်ချပ်နှင့် မြည်သံသည် သွေးပျက်စရာကောင်း
လောက်အောင် နားစည်ထဲသို့ တိုးဝင်နေခဲ့သည်။ ။

နေပါဦး။

ဒီနေ့မှ ပဲ အချိန်တွေက အဲဒီလောက်တောင်ပဲ အကုန်မြန်နေရသတဲ့
လား။

နာရီတွေများမှားနေပြီလား။ မိမိအမြင်တွေ လွဲမှားနေတာများ ဖြစ်
နေသလားမသိတော့။ ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲဆိုသည့် အချိန်ကာလသည်
ယခင်ကတော့ အဲဒီလောက်တောင် စိတ်ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာ မ
ကောင်းခဲ့ပေမယ့် ယခုအချိန်မှာ တော့ မျက်ဖြူစိုက်လောက်စရာ ဖြစ်နေ
ခဲ့ရသည်။ ။

သမီး...

သမီးလေးခက်။

ဘယ်ဆီကိုများ လျှောက်သွားနေသလဲ။

မိဘတွေ စိတ်ပူနေတော့မယ်ဆိုတာ မသိတာလည်း မဟုတ်ပါပဲ ဒီ
အချိန်အထိ အိမ်ပြန်မလာသေးတာတော့ လွန်လွန်းနေချေပြီ။

လမ်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေသလား။

ဘုရား

ဘုရား

ရောက်တတ်ရာရာအတွေးများ နှင့် အတူ ဘုရားကို တနေမိသည်
မှာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ပင်ဖြစ်သည်။ အစကမှ ဖြူနေသော အသားက အခု
တော့ သွေးတစ်စက်မျှမရှိတော့သလိုပင် ပို၍ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေခဲ့သ
ည်။ ရင်ထဲမှာ တဟု နိုးဟု နိုးတောက်လောင်နေသော မီးကြောင့် လူက
ယိုင်ခွေခွေလေးဖြစ်နေရ၏။

‘အန်တီမျိုး...အန်တီမျိုး’

အထိတ်တလန့်ခေါ်သံနှင့် အတူ ခြံလေးထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်လာ
သော လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ကြောင့် စောစောကအင်အားမဲ့စွာ
ကြမ်းပြင်လေးထက် ယိုင်နဲ့ နဲ့ လေးထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တစ်ယော
က် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိ၏။

"မောင်စိုင်းလား"

"ဟုတ်တယ်၊ အန်တီမျိုး"

‘မောင်စိုင်း သမီးရော၊ သမီး ရှာလို့ တွေ့ပြီလား’

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် အသည်းအသန်မေးမိ၏။

"မတွေ့သေးဘူး အန်တီမျိုး"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီရော
သွားမေးကြည့်ကြသေးလား ဒီနေ့ အောင်စာရင်းသွားကြည့်မယ်ဆိုပြီး မ
နက်ကတည်းက ထွက်သွားတာ၊ စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်ပြန်မလာရဲဘဲ တစ်
နေရာရာမှာ များ ပုန်းနေတာများ လားကွယ်၊ ရှာကြည့်စမ်းပါဦး"

"ရှာပြီးပြီ အန်တီမျိုး၊ သူငယ်ချင်းတွေအိမ်မှာ လည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းမူကတော့ ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါ သေတော့သိပ်မသေချာလောက်ဘူး ထင်တယ် အန်တီမျိုး"

"ဘာပြောတာလဲ မောင်စိုင်း၊ မူကဘာပြောလိုက်တာလဲ၊ ရင်တုန်လိုက်တာကွယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"ဟို ...ဟို"

"အရေးထဲ မင်းကလည်း ကွယ်၊ ပြောမှာ သာပြောစမ်းပါ၊ ရင်တုန်ရတဲ့ အထဲ"

"ဟိုလေ...စန္ဒာက ညနေစောင်းလောက်တုန်းက ခက်ခက်နဲ့ ကိုထိုက်ကို တွေ့လိုက်သေးတယ်လိုပြောတယ် အန်တီမျိုး"

"ဟင်"

ကိုထိုက်တဲ့ ။

ကိုထိုက်ဆိုတာ ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးမဟုတ်လား။

"အန်တီမျိုး"

"မောင်စိုင်း"

"ကိုထိုက်ကိုလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေအုပ်ထဲမှာ မတွေ့မိဘူး အန်တီမျိုး၊ ဒီကောင်ပျောက်နေတယ်"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ငြင်းဆိုသံက တိတ်ဆိတ်နေသောအိမ်လေးထဲ ဟိန်းခနဲတက်သွား၏ ။ခေါင်းကို တအားခါယမ်းလိုက်တော့ စီးကျလာသော မျက်ရည်အချို့ ဖွဲ့ခနဲ လွင့်စင်သွားသည် ။

"အန်တီမျိုး"

"မဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်စိုင်း၊ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"

‘ကျွန်...ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲထင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့’

"မောင်စိုင်း"

"ပြောပါ...အန်တီမျိုး"

"ထပ်ရှာပါဦး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ သမီးလေးရှိနေမှာ ပါ။ သူ့အဖေရိုက်မှာ ကြောက်လို့ ပုန်းနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ ရှာကြည့်လိုက်ပါဦးကွယ်"

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် အသနားခံမိ၏။

‘ဟေ့... ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှာခိုင်းမနေနဲ့ ၊ ရှာစရာမလိုတော့ဘူး ခင်မျိုးချစ်၊ မင်းသမီးက တကယ်လင်နောက်လိုက်သွားတာ'

"ဟင်...ကိုခင်ထွန်း"

"ဟာ...အန်ကယ်ထွန်း"

ဒေါသတကြီး တားဆီးသံကြီးနှင့် အတူ အိမ်လေးပေါ်သို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့် တက်လာသူက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးခင်ထွန်း။ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဇောချွေးတို့ နှင့် အတူ ခံပြင်းမှုများကြောင့် နီရဲတင်းပြောင်နေ ၏။

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရသလို အံကြီးကို တင်းနေအောင် ကြိတ်ထားတာ မေးကြောကြီးတွေပင် ထောင်ထနေသည် ။

"ကိုမင်းထွန်း"

"ခွေးသမီး၊ ခွေးထက်မိုက်တဲ့ သမီး တောက်"

ဘုရားရေ။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

သမီးဘာတွေလုပ်ပစ်လိုက်ပြီလဲ။

ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ သမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး လေသံမာမာပင် မသုံးတတ်
ခဲ့သလောက် ခုတော့ ကြမ်းတမ်းသော အသုံးအနှုန်းများ ပင် လျှံထွက်
လာခဲ့ပြီ။

"မင်းသမီးက လင်နောက်လိုက်သွားတာကွ"

အမလေး

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် မကြားရဲအောင်ပင် နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်းကာ
ပိတ်ပစ်လိုက်မိသည် ။

"မဟုတ်ဘူး ၊ ရှင်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ကို ခင်ထွန်း"

"ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သေချာတဲ့ သတင်းကို ကြားလာခဲ့တာ၊
ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကောင်နောက် လိုက်သွားတယ်လို့ သေသေချာချာကို
ကြားလာခဲ့တာ တောက်"

"အမလေး...သမီး သမီးလေးရယ်၊ အဟီး ဟီး"

"ငိုမနေနဲ့ ၊ မင်းက ဒီမှာ သာငိုနေတာ မင်းသမီးက ခုလောက်ဆို
တောက် ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"အဟင့်...ဟင့်"

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ် မငိုနဲ့ ဆိုမှ ပို၍ ပင်ပိုပစ်လိုက်တော့မိသည် ။ မောင်စို
င်းကတော့ အရိပ်အကဲသိစွာပင် အိမ်လေးပေါ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မ
ဆက်ဘဲ ပြန်ထွက်သွား၏။ အိမ်လေးထဲမှာ တော့ ဒေါသတွေ ဆုဆုဝေ

နေသော ဦးခင်ထွန်းနှင့် ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုရှိုက်နေသာ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နဲ့
စ်ယောက်တည်းသာ။

"မိုက်လုံးကြီးလိုက်တဲ့ မိခင်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ မှ
ရအောင်လိုက်သွားရတယ်လို့ ၊ ဒါ မိဘတွေကို သက်သက်စော်ကားတာ၊
ငါတို့ မျက်နှာ ဘယ်မှာ ထားရမှန်း မသိအောင် သင်း ရက်ရက်စက်စက်
လုပ်ချသွားတာ၊ သင်း သင်းကြောင့် ငါတို့ ရဲ့ အနာဂတ်တော့သွားပါပြီ
ကွာ"

မချီတင်ကဲ ညည်းညူသံကြီးနှင့် အတူ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေတဲ့ ခ
င်ပွန်းဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် တသိမ့်သိမ့်သာ ငို
ရှိုက်နေမိတော့သည် ။

မိုက်လိုက်တာ။

မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာ။

ထိုက်တန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေအကြောင်းလည်း ပတ်ဝန်း
ကျင်ကပြောနေတာ သင်းမသိတာလည်း မဟုတ်။ ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး မော
က်မာတဲ့ ထိုက်တန်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်။ ဒါနဲ့ တောင် ဒီကောင်လေးကိုမှ
ရွေးချယ်လိုက်တာ မှားတာပဲ။ သမီးအရမ်းမှားတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ မိဘတွေရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ လတ်လျားလတ်လျားနေပြီး
ဘာအလုပ်မှ မရှိ၊ လယ်ယာပြန်စားနေတဲ့ ထိုက်တန်။ ဘယ်နေရာမှာ ပြ
ဿနာဖြစ်သလဲ ထိုက်တန်က ရှေ့ဆုံးကပါနေမြဲ။ အနေအထိုင် တစ်စ
က်ကလေးမှ ထောင့်မကျိုးတဲ့ ခပ်ပေပေကောင်လေးနဲ့ မှ သင်းက အား
ကိုးတကြီး လိုက်သွားရတယ်လို့ ။ ကြားရတဲ့ သတင်းက ယုံပင်မယုံချင်
စရာ။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်ဖြေသိမ့်စရာ တစ်ချက်ကလေးမှ မရှိ
နေချေ။ အစကတည်းကမှ ပူလောင်နေတဲ့ ရင်က အခုတော့ မဲတူးအော
င်ပင် ကျွမ်းလောင်နေခဲ့ရပြီ။

မိခင်ရယ်။

ညည်းရဲ့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်တွေ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်ကုန်ပြီ
လဲဟင်။

အမေတို့ ရဲ့ ,ယုံကြည်မှု၊ မျှော်လင့်ချက်တွေကို အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်
အောင် ရိုက်ချိုးသွားတော့တာပဲ။

လုပ်ရက်လိုက်တာမိခင်ရယ်။

ညည်းရက်စက်လိုက်အေ။

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တစ်ယောက် သမီးဖြစ်သူ ခင်ခင်ခင်ရဲ့ အနာဂတ်ကို
တွေးပြီး ရင်ထုမနာဖြစ်နေရတော့သည် ။

(၂)

"မင်းကလည်း ကွာ လိုက် လာပြီးတော့မှ တစ်ချိန်လုံး ငိုနေတော့တာပဲ။ ဘာတွေလဲကွာ ကိုယ်စိတ်ရှုပ် လာပြီ၊ နောင်တရနေပြီဆိုလည်း ပြန်တော့ခက်၊ ကျက်သရေမရှိ ငိုနေရတယ်လို့ ကွာ၊ ရန်ခုန်ခြင်းတွေ တောင် ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ မသိတော့ဘူး"

ဟင်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသံကြီးနှင့် အတူ မှုန်ကုတ်တင်းမာနေသော ထိုက်တန်ရဲ့ ချောမောလွန်းသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ခင်ခက်ခက်ရဲ့ ငိုရှိုက်သံလေး ဘိခနဲနေအောင်ပင် တိတ်သွားရသည် ။

နောင်တရရင်ပြန်တော့တဲ့ ။

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ အိမ်ကို ခက်ဘယ်လိုပြန်လို့ ရမှာ လဲ။ စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်မပြန်ရဲတဲ့ ခက်ကို သူနဲ့ လိုက်ခဲ့ဟု ခေါ်ပြီးတာမှ စိတ်ရှုပ်လို့ ပြန်တော့ဆိုပြီး စိမ်းစိမ်းကားကားပင် ပြောထွက်ရက်သည် ။

"ကိုယ့်ကို ဘာကြောင့် ကြည့်နေတာလဲ ခက်၊ မင်းပဲ အလိုတူအလိုပါ လိုက်လာတာနော်၊ ကိုယ်မင်းကို ခြိမ်းခြောက်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီအချက်ကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲ ထည့်ထားဖို့ လိုတယ်၊ ဘယ့်နှယ်ကွာ အခုတော့ ရောက်ကတည်းက ငိုလိုက်တာ ရပ်ကိုမရပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကိုယ်တကယ် သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး သိလား"

အစကတည်းကမှ ထိုက်တန်က စိတ်ဆတ်တတ်သူပါ။

ထစ်ခနဲဆို ဒေါသထွက်တတ်တဲ့ ထိုက်တန်အကြောင်းကို ခက်အသိ ဆုံးပါပဲ။ခက်နဲ့ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ တစ်လမ်းထဲ အတူတူနေသူမို့ ထိုက်တန်ရဲ့ သတင်းဆိုးများက နားမဆန့်အောင် ကြားနေခဲ့ရပြီးသားဖြစ်သည် ။

ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့ထဲ ထိုက်တန်။

ပညာရေးကို အပျော်ထက် ဦးစားမပေးပဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပစ်ပယ်ထားခဲ့သော ထိုက်တန်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ သူငယ်ချင်းတရုန်းရုန်းနဲ့ ပဲ ရှိနေတတ်တဲ့ ထိုက်တန်။ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ မိဘရဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ပြဿနာမျိုးစုံကို အရေမရအဖတ်မရ လိုက်ရှာနေတတ်တဲ့ ထိုက်တန် အဲဒီလိုဂုဏ်ပုဒ်တွေနှင့် ရှိနေသော ထိုက်တန်ကို ခက်ကချစ်နေခဲ့မိတာလေ။

အဖေနဲ့ အမေက ထိုက်တန်တို့ မိသားစုတွေနှင့် သိပ်ပြီးရင်းနှီးပတ်သက်ခြင်းမရှိစွာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ခက်ကို အမြဲတမ်း သတိပေးနေရင်းမှ ထိုက်တန်ရဲ့ ချစ်ခွင့်ပန်မှုကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်နေခဲ့မိ၏။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လောက်မေးငေါ့နေနေ ထိုက်တန် သူမအနားကပ်လာပြီဆိုလျှင် ထိုအရာတွေအားလုံးသည် အစရှာမရအောင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားရတတ်သည် ။

ဖြူနုသောအသားအရေ၊ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်း၊ တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်နှင့် ချောမောလွန်းသော ထိုက်တန်ကို မြင်လိုက်ရသည် ဆိုလျှင်ပင် သူမ၏ ရင်ထဲက နှလုံးသားနုနုသည် မချစ်ဘဲနှင့် မနေနိုင်အောင်ပင် ပျော်မွေ့နေခဲ့သည် ။

ကံတရားပဲလား။

ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ လား။ သူ့ကိုမချစ်ဘဲ ခက်မနေနိုင်ခဲ့ပါ။သူနဲ့ တွေ့တိုင်း ခက်ရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေက ဘယ်တော့မှ စည်းချက်မညီတတ်။

အမေ အမြဲတမ်း သတိပေးမှာ နေတဲ့ ကြားက ထိုက်တန်ရဲ့ ချစ်သူက လေးတစ်ယောက်အဖြစ်ကို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး ခက်ခံယူခဲ့မိသည် ။ အဲဒါကိုပဲ ပျော်မွေ့နေခဲ့မိ၏။

အမေ မရိပ်မိအောင် ဟန်ဆောင်မှုတွေနှင့် ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပေမယ့် သူမနှလုံးသား တစ်ခုလုံးမှာ တော့ ထိုက်တန်ကို ချစ်မိတဲ့ အချစ်တွေနှင့် ဖြည့်သိပ်ထားမိ၏။

ဒီနေ့ကကလည်း ထိုက်တန်ရဲ့ နောက်ကို မထင်မှတ်စွာပင် သူမကြည့်ဖြူစွာ လိုက်ခဲ့မိ၏။တကယ်တမ်းကျတော့ ခက် ဘယ်လိုမှ ရည်ရွယ်မှု မရှိခဲ့ပါ။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး အနေအထိုင် အေးဆေးသော ခက်တို့ မိသားစုနှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးနေထိုင်တတ်သော ထိုက်တန်သည် ဘယ်လိုမှ မသင့်တော်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခက် အမြဲတမ်းတွေးမိပါသည် ။

ဒါကြောင့် လည်း ထိုက်တန်ကို ခက် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ် သူနဲ့ ယူဖို့ ဆိုတာ အင်မတန်မှ ပင် စဉ်းစားနေခဲ့ရ၏။

ထူးခြားစွာပင် စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အိမ်မပြန်ရဲသောခက်နှင့် ထိုက်တန်တို့ ဆုံမိကြ၏။ စာမေးပွဲကျလို့ အမေ ဆုမှာ စိုးပြီး သူငယ်ချင်းကျော့ကျော့တို့ အိမ်တွင် တစ်နေ့လုံးနေခဲ့ပြီးလို့ ညနေစောင်း ရပ်ကွက်ထဲပြန်လာသောခက်နှင့် ရပ်ကွက်ထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော ထိုက်တန်တို့ ဆုံမိရာမှ ထိုက်တန်က စာ

မေးပွဲအကြောင်းမေးလို့ ဖြေမိရာမှ အခုလို အခြေအနေမျိုးအထိ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။

စာမေးပွဲကျလို့ အိမ်မပြန်ရဲသောခက်ကို စေ့စေ့စိုက်ကြည့်ပြီး ထိုက်တန်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချခဲ့သည်။ ။

အဲဒါ...

သူ့နောက်ကိုလိုက်မလားတဲ့။ ။

ကာရံမညီ၊ ကဗျာမဆန်လွန်းသော သူ့ရဲ့ ခေါ်ဆောင်မှုကို တဒဂ်တော့ သူမ မှ င်တက်သွားမိသည်။ ။

ဘယ်အရာကိုမှ ခပ်ကြာကြာ စဉ်းစားတာ စိတ်မရှည်တတ်သော သူ့အကျင့်အတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် သူမကို ထပ်မေး၏။ ထိုသို့ထပ်မေးသော လေသံသည် ပထမကလောက် နူးညံ့မနေတော့ချေ။

နောက်ဆုံးတော့...

အဖေနဲ့ အမေ့ကို မျက်နှာမပြရဲ၊ ရင်မဆိုင်ရဲတာနဲ့ ပဲ ခက်တစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိ၏။ သူ့ဆွဲခေါ်ရာနောက် တွေဝေတွန့်ဆုတ်မှုကင်းစွာ ပင် လိုက်သွားမိသည်။ ။

လိုက်ပြီးလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ် ရောက်တော့မှ ပဲ ချိုးပွဲချငိုမိတော့၏။ ဘာကြောင့် ငိုမိသလဲဆိုတာလည်း ခက်မသိပါ။ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ပေါင်းစုံကာ ဘယ်လိုမှ ပင် သူမစိတ်တွေကို ထိန်းချုပ်မနိုင်ခဲ့တော့ချေ။

အစကတော့ သူကချောသေး၏။

အားပေးဖြေသိမ့်စကားလည်း ဆိုပါသေးသည်။ ။

သို့သော်...

သူမ၏ ငိုချင်သောစိတ်အစဉ်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားသော အချိန်နာရီနှင့် အတူ ပို၍ ပင် မြင့်မားလာရတော့သည်။ ။

ခုတော့...

သူသည် စိတ်မရှည်တော့စွာပင် သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆက်တီခုံလွှတ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ။ သူမကိုလည်း စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ချောလည်း မချော့တော့ချေ။ စိတ်ရှုပ်ထွေးသော မျက်နှာထားတင်းတင်း နှင့် စိုက်ကြည့်ကာနှင့် စကားကို ဆိုခဲ့ချေတော့သည်။ ။

နာရီကိုကြည့်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီခွဲတိတိ။

ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ...

သူမဘယ်လိုပြန်ရတော့မလဲ။

ခုလောက်ဆိုလျှင်...

အဖေနဲ့ အမေကို ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာပြီး သူမသတင်းကို ကြားပြီးနေလောက်တော့မည်။

အခုလိုအခြေအနေမျိုးကြီးမှာ မှ ခက် ဘယ်လိုအိမ်ပြန်ရပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ မေးငေါ့မှု။ ဒါတွေကို ထည့်မစဉ်းစားလို့ မရပါ။ ဝမ်းနည်းလို့ ငိုမိတာကို ပြစ်မြင်ငြုစုစွာပင် ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ခိုင်းရက်သော ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် သွေးပျက်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ။

တကယ်ဆို...

ခက်ကို သူနားလည်ပေးသင့်တယ်မဟုတ်လား။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကို သူစာနာသင့်သည်။ ။

သို့သော်...

စိတ်မရှည်တတ်သောအကျင့်ကြောင့် ထိုအရာအားလုံးကို သူက မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့ချေပြီ။

ငိုသံလေးတိုးလျော့သွားပေမယ့် ရှိက်သံမပျယ်သေးသော ခက်အနားကို သူမလာချေ။

ချောမောလွန်းသော မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရဆိုးလောက်အောင်ပင် ညွှန်မှုန်ထားဆဲပင်။

"ခက်"

သူ့ဆီ လှမ်းကာကြည့်လိုက်၏။

"မင်း ကိုယ့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား"

သူမဖြေမိ။

သူ့မျက်မှာ ဆီကိုသာ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

"ကိုယ်မေးနေတယ်လေ"

"ချစ်...ချစ်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကိုယ့်နောက်လိုက် လာပြီးမှ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ မှားသွားပြီဆိုပြီး နောင်တရချင်နေတာလားခက်"

သူမ ခေါင်းခါပြမိ၏။

"ဘာလဲ မင်းမိဘတွေက ကိုယ်နဲ့ သဘောမတူဘူးဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ လိုက်လာခဲ့မိလို့ အခုမှ စဉ်းစားမိတိုင်း ဝမ်းနည်းနေတာလား"

"ဟင်"

ခက် မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားမိ၏။ အမေတို့ သဘောမတူနိုင်ဘူးဆိုတာ သူဘယ်လိုသိသွားတာပါလိမ့်။ ခက်လည်း သူ့ကို တစ်ခါမျှမပြောမိဘူးလေ။

"ဘာလဲ ကိုယ်ပြောတာ မှန်သွားလို့ လား၊ အဟွန်း ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ မင်းမိဘတွေက မရှိသွေးကြီးနေကြတဲ့ သူတွေလေ၊ ကိုယ့်လိုလူမျိုးကိုတောင် သူ့သမီးနဲ့ မတန်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ချင်နေကြတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်ကမခံချင်တာ"

အိုး...။

မခံချင်တာတဲ့ ။

ဘုရား...ဘုရား။

အဲဒီအတွက်ကြောင့် နဲ့ သူ ခက်ကို အရယူခဲ့တာလား။

မဟုတ်ပါစေနဲ့ ။

အဲဒီလိုမဖြစ်ပါစေနဲ့ ။

ခက်တစ်ယောက် တုန်လှုပ်စွာပင် ရင်ထဲကကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိ၏

။

"ကိုယ့်လို အခြေအနေရှိတဲ့ လူကိုတောင် သူတို့ က နစ်နာတယ် ထင်ချင်နေသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အမြင်ကတ်လို့ တမင်ကို ယူပြလိုက်တာ၊ သော်သော်က ဖုန်းဆက်တယ်၊ မင်းယောက္ခမထီးကြီး အသည်းအသန် သူ့သမီးကို လိုက်ရှာနေတယ်တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ဆက်ရှာမနေနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ လိုက်သွားတာကို တမင်ပဲပြောခိုင်းလိုက်တယ်၊ အဟွန်း,,,ဟွန်း

အဘိုးကြီး ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး အိမ်ပြန်သွားပြီတဲ့ လေ၊ အခုလောက်ဆို ပေါက်ကွဲနေလောက်ပြီပေါ့"

"တန်"

သူမ...

ဆက်မကြားရဲစွာပင် တားဆီးလိုက်မိသည်။

"ဘာလဲ ခက်၊ မင်းက မင်းအဖေအကြောင်းပြောလို့ မခံနိုင်တာလား၊ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ မကောင်းပြောပြီး မတူသလို၊ မတန်သလို ဆက်ဆံတဲ့ မင်းအဖေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေကိုကျတော့ ပြန်မကြည့်ဘူးပေါ့လေ၊ ကိုယ်လည်း သွေးနဲ့ သားနဲ့ ပါကွ၊ မင်းအဖေရဲ့ စကားတွေ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့် ပြန်ကြားကြားနေရတာ ဘယ်လောက်တောင်များ အခံရခက်သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ လူဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ရှိရတယ်ကွ"

ဒါဆို...

တန်ကရော။

သမီးကိုကောင်းစားစေချင်တဲ့ ဖခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ချင်းမေတ္တာတွေကို ဘာကြောင့် မစာနာနိုင်ရတာလဲ။ တန်လိုပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်တဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာကို မကြည်ဖြူနိုင်တဲ့ စိတ်ကို နားလည်မှုမပေးနိုင်ရတာလဲ။

သူမ ထိုမေးခွန်းတွေကို ရင်ထဲကနေပဲ အော်ဟစ်ကာမေးမိသည် ။ အပြင်မှာ တော့ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုက တင်းတင်းစေ့ပိတ်လျက်။

"မင်းသိလား၊ ခက်၊ ကိုယ့်မိဘအခြေအနေနဲ့ ကိုယ့်ကို သမက်တော်ချင်နေတဲ့ သူတွေ တပုံကြီးကွ၊ မင်းမိဘတွေပဲ ကဲကဲဆတ်နေကြတာ"

"ဒါကြောင့် ခက်ကို ရှင်ခိုးပြေးခဲ့တာလား တန်"

သူမ

ဒီတစ်ခါတော့ အရဲစွန့်ကာမေးမိသည်။ ။

သူမအမေးကြောင့် သူ့ခေါင်းဆတ်ခနဲ ထောင်မတ်သွား၏။ သူ့မျက်နှာက စောစောကဒေါသကြောင့် နီမြန်းခက်ထန်နေရာမှ တည်ခနဲတင်းသွားသည်။ ။ စူးရဲလက်ဖြာသော မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမ မျက်နှာထက် စိုက်စိုက်ကျရောက်လာ၏။

"မကျေနပ်လို့ တမင်ယူလိုက်တာလား တန်"

ဒီမေးခွန်းကို

သူမ မေးသင့်သည် ဟု ထင်ပါသည်။ ။

ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် ရင်းနှီးပုံအော ပေးဆပ်ရတော့မည့် ထွက်ပေါက်မဲ့သူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ခြင်း လင်းရောင်တစ်စပ်မဟုတ်လား။

"တန်"

သူမဖြေပါ။

နှုတ်ခမ်းစိုရဲရဲတစ်စုံက တင်းတင်းစေ့ပိတ်နေသည်။ ။

"ဖြေလေ တန် ၊ အဲဒါကြောင့် အို "

သူမအသံလေး တိခနဲတိတ်သွားရ၏။

သွက်လက်စွာ သူမထိုင်နေသော နှစ်ယောက်တွဲစက်တီခုံလေးဆီ ဆတ်ခနဲရွှေ့ထိုင်ကာ သန်မာမြဲမြံသော လက်အစုံနှင့် သူမခန္ဓာကိုယ်လေးဆီ ရစ်နှောင်ပွေ့ဖက်ကာ ကျယ်ပြန့်နွေးထွေးသော ရင်ခွင်အစုံထဲ ပွေ့လို

က်သော သူ့ရဲ့ မြန်ဆန်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် သူမရဲ့ စကားသံလေး တိခ
နဲပြတ်တောက်သွားရတော့သည်။ ။

"တန်"

"ဆက်မပြောနဲ့ တော့ကွာ မကြားချင်ဘူး"

အို။

တားဆီးသံနှင့် အတူ သူမရဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော နှုတ်ခ
မ်းလေး ဖျတ်ခနဲနွေးမြဲသွား၏။

စကားသံလေး ဆက်ထွက်မလာတော့ချေ။

သို့သော်

ရင်ထဲက နှလုံးသားတွေကတော့ မြန်နှုန်းမြန်စွာပင် ခုန်လှုပ်နေရ
တော့သည်။ ။
